

gribe, hvad det egentlig har med Landets Lykke at gjøre. Selv om Regjeringen tænker paa, at dens Opgave er egentlig, at hele Folket og ikke et enkelt Parti skulle faae deres Ønsker tilfredsstillende, ser jeg ikke ret, hvad Førmølelse der kan være ved at arbejde med et saadant Folkething; thi det maa jo være et Billede af Folket. Vælgerne maa jo paa en Maade blive trængte tilbage i samme Grad som Folkethinget, og den Tilfredsstillelse for Regjeringen at have et svekket og høieligt Folk at regjere over, selv om den kan faae tilfredsstillet, hvad den ensidig synes er rigtigt, begriber jeg ikke. Tværtimod, det forekommer mig, at det ogsaa ligger i Regjeringens Opgave at styrke baade Fæstheden og Karakteren hos Folket, forsaavidt den kan gjøre det, og at den maa være langt gladere, naar den staar overfor et Folkething med en fast og ærlig Villie, naar den er sikker paa, at Thinget har et tilsvarende Folk bag sig, end omvendt. Altsaa fra et Parti standpunkt kunde jeg forstaa denne Politikk, men fra det almene Standpunkt, fra hvilket jeg forudsætter, at den høie Regjering i Statsraadet har besluttet at anlægge denne Politikk, kan jeg som sagt ikke forstaa det, og det er vel gaaet Andre paa samme Maade. Nu siger man: Hvad skal der komme, naar vi nu idag ende denne Forhandling? Ja, sandsynligvis er saa Finantsloven vedtagen for skjelligt i begge Thing; thi det synes jo at være saa, at Landsthinget skal være færdigt med sin 5te Behandling af den samme Finantslov, som efter Grundloven skal forelægges først i Folkethinget, inden Folkethinget er færdigt. Vi have jo mange Fortolkninger; vi have i mange Aar levet i Fortolkningens Tid, og Gud veed, hvor mange Paragrafer af Grundloven, der er tilbage, som ikke i Praxis ere undergaaede en eller anden interessant Fortolkning; vi skulle vel derfor over paa Noget, som den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, til hvis Ære man har sagt, at egentlig hele denne Strid er reist, har omtalt ifjor. Det er forsaavidt en Festsforestilling i Anledning af hans Tiltræden som ansvarlig Minister. Det skal jeg imidlertid ikke indestaa for, skjøndt Udskilling tyder derpaa. Den høitærede Minister talte om Noget, der kaldtes Opløsningspolitikk, idet han yttrede, at han i 1876 havde fundet det rigtigst, at Ministeriet — det var den samme høitærede Konseilspræsident, som vi nu have — var slaaet ind paa Opløsningspolitiken. Senere Begivenheder have stent ham lidt anderledes, det var navnlig efter den nye Hærvolds Vedtagelse; men maasse Tidspunktet nu er kommet for den Politikk. Jeg vilde nu for Resten, hvis saa var, gjerne have noget Nærmere at vide om, hvor denne Politikk hører hjemme, om hvor f. Ex. denne Politikk bruges. Det er for Resten ikke det Afgjørende. Vi kunne bruge mange Ting her i vort konstitutionelle Liv, som ikke bruges andre Steder; i den Henseende have vi været opfindsomme i de

senere Aar. (Udbrydelse af Rimestad): Det glæder mig, at min ærede Sidemand i den Henseende er enig med mig; de ere opfindsomme Modstandere. Men altsaa, i andre Lande vil man forgjæves søge. Men maasse den Politikk staar beskrevet i Grundloven? Heller ikke det; der staar ikke Tale om Opløsningspolitikk. Der er Opløsning naturligvis nævnt under samme Forudsætning og i samme Forstand som den er brugt i Praxis i alle konstitutionelle Lande, nemlig ene og alene havende den fornøftige Mening at sikke Bished for, at de Repræsentanter, som sidde i den lovgivende Forsamling ere i Overensstemmelse med det Vælgerkors, som efter Loven har sendt dem. Er altsaa det Vaaben, der nu skal bruges, det, der kaldes Opløsningspolitikk? Jeg veed saamænd ellers ikke noget Andet, thi dette, at et dansk Ministerium skulde kunne gaae af paa Grund af Forstyrrelse i Forholdene her i Rigsdagen, er jo forlangt en skinnlagt Løfte. Det skal jeg aldrig spille et Ord paa. Det vide vi jo meget godt, det er saadan en gammel Løving fra Oldtiden, man endnu har bevaret i andre Lande. Det er vi langt forbi; her kan naturligvis et Ministerium ikke gaa af, selv om det ikke engang faar en Finantslov. Hvad saa det høitærede Ministerium vil bruge Andet end en Opløsningspolitikk, hvorledes den er beskaffen, og hvor Berettigelsen er til at bruge den, kunde det være ønskeligt at faae Opløsning om. Det er ikke af Nysgjerrighed, jeg spørger derom, men det kunde være muligt, at Befolkningen satte Pris paa at faae at vide, hvad denne Politikk vil sige; det kunde ogsaa være ønskeligt for den høitærede Regjeringens egen Skyld. Det er muligt, at der kunde være Medlemmer i Folkethinget, paa hvem Opløsningspolitiken, naar de fik den Ting rigtig beskrevet, kunde virke blodgjørende og maasse have en saa rædselsindgydende Skæb, at de kunde sige: Staa vi ligeoverfor noget Saadant, maa vi hellere gribe til det, som det ærede Flertal forlanger af os. For at Resultatet kan blive saa sandt som muligt til den ene eller den anden Side, og det er kun det, jeg ønsker, vil jeg sige: Handl blot — jeg tør ikke sige til det høie Folkething: gjør det — saaledes som De selv gjennem den høitærede Regjeringens Opløsningspolitikk vil svare for. Altsaa, i Saab om, at vi faae en udsørlig, omhyggelig Forklaring af den høitærede Regjering, skal jeg hermed slutte mine Bemærkninger anbefalende, forsaavidt man billigere dette Mindretals Begrundelse i Betænkningen og mine Bemærkninger dertil, vor Indstilling mod Høire, og hvis man ikke gjør det eller tror ikke at kunne gjøre det om to Maanedes, da endelig følge den høie Regjering eller et mindre Mindretal, som har stillet Forslag, thi vi have jo tre Alternativer at vælge imellem. De kunne følge Flertallet, Mindretallet under Nr. 2 eller os. De, der ere enige i de Betragtninger, jeg